

Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū, kas, būdams Dieva veidā, neuzskatīja kā satveramu laupījumu būt vienādam ar Dievu, bet Sevi iztukšoja, pieņēmis kalpa veidu, un, tapis pēc cilvēka līdzības un būdams tāds pats kā cilvēks, Viņš pazemoja sevi, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei.

Tādēļ arī Dievs Viņu paaugstināja un dāvāja Viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā visi mestos ceļos – kas debesīs, kas virs zemes un zem zemes – un lai katra mēle apliecinātu, ka Kungs ir Jēzus Kristus Dievam Tēvam par slavu.

Fil. 2: 5–11

Mīļā draudze!

Ar šodienas Pūpolsvētdienu sākās Klusā nedēļa, kurā atceramies Jēzus ciešanas un krusta nāvi. Kad Jēzus ienāk Jeruzālemē un cilvēki Viņu sagaida ar ovācijām, nekas neliecina par vēlākiem notikumiem, par to, ka Jēzus tiks pamests un apcietināts, spīdzināts un krustā sists. Tie, kas Jēzu sagaidīja ienākot Jeruzālemē, slavēja Viņu, bet neieraudzīja, kas Viņš bija. Tiem bija sava fantāzija, savs paštaisīts tēls, elks, ko viņi pielūdza. Viņi iedomājās, ka Jēzus nāk kā brīnumdaris, kā atbrīvotājs, kā tautas vadonis.

Nav jau tā, ka tas bija nepareizi, ka cilvēki izrādīja Jēzum cieņu. Nenoliedzami, Jēzus Savas dzīves laikā darīja brīnumus, dziedināja cilvēkus un Viņš to dara arī šodien. Nenoliedzami, Jēzus ir parādījis, ka var uzvarēt ļaunumu, ka Viņš var būt stiprs un varens, kā to piedzīvoja Romas ķeizars Konstantīns, kas pirms kaujas redzēja vīziju – krusta zīmē viņš uzvarēs. Jautājums ir par to, vai Jēzu cienīs arī tad, kad Viņa varenība un dievišķība būs pazudusi, kad paliks tikai ciešanas, izmisums un bailes?

Kā ir ar mums, vai mēs ieraugām to Jēzu, kas ir pazemīgs, jā, uz ēzeliša, nevis brauc ar tanku, kas pilnīgi skaidri zina, uz kurieni Viņš iet? Vai arī mēs apgērbjam krustā sisto ar *glaunām* drēbēm, apsedzam brūces, iesmaržojam ar smaržām un nokrāsojam krustu zelta krāsā, lai tikai neviens neiedomātos, ka mūsu Dievs varētu būt tik zems un nožēlojams, ka ar Viņu nebūtu ieteicams rādīties sabiedrībā?

Šodienas teksts sākas ar vārdiem: **“Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū”**. Apustulis Pāvils aicina Filipas kristiešus domāt tāpat kā Jēzus to darīja, nevis pieķerties pie saviem izdomātiem tēliem. Pāvils redz, ka Filipas draudzē ir cilvēki, kas ticības aizsegā vēlas realizēt savas ambīcijas, nevis kalpot un pieņemt viens otru. Kādas domas bija Jēzum? Pāvils citē kristiešu dziesmu, kur ir teikts, ka Jēzus sevi iztukšoja un pazemoja, kļūdams par vergu un būdams paklausīgs līdz nāvei. Vai arī mēs tā varam rīkoties? Vai tas ir prātīgi, vai tiešām mēs to gribam?

Mārtiņš Luters, vienā sprediķī skaidrodams šos vārdus, sacīja: *“Jūs esat kristieši; jums ir Kristus un Viņā un caur Viņu jums ir visa mierinājuma pilnība laikā un mūžībā – tāpēc lai nekas neietekmētu jūsu domas, jūsu vērtēšanu, jūsu prieku, kā vien tas, kas bija Kristus prātā attiecībā uz jums, kā jūsu labuma avots. Jo Viņa motivācija nebija meklēt savu labumu; viss, ko Viņš darīja, notika jūsu dēļ un jūsu labā. Tāpēc lai cilvēki, saskaņā ar Viņa piemēru, dara katru labu lietu cits citam par svētību.”*

Manuprāt, tas ir ļoti svarīgi, ko Luters saka. lemesls, kāpēc mēs nevēlamies sekot Jēzum tumsā un grūtībās, ir bailes. Mēs baidāmies no ļauniem cilvēkiem, no viņu varas, no sāpēm un ciešanām. Tomēr Luters norāda uz Kristu, ka kopā ar Viņu mums nevajag

baidīties, Viņš mums ir līdzās, vienalga, kas notiks. Ja es lūdzu Viņu un uzticos Viņam, bailes zaudē savu spēku un es varu pievērsties saviem līdzcilvēkiem, kalpot viņiem un izrādīt mīlestību un cieņu, pat tad, kad tas nozīmē, ka es kļūstu ievainojams un vājš. Tieši tāpēc, ka Kristus ir pieņēmis manu vājumu, manas kļūdas, manus grēkus, es varu elpot brīvi un sekot Viņam.

Vēl divi Lutera citāti no šī paša sprediķa:

“Kristus kļuva kā jebkurš cits cilvēks, kuram nav nedz bagātības, nedz goda, varas vai priekšrocības attiecībā uz saviem līdzcilvēkiem; jo daudzi jau no dzimšanas manto varu, godu un labklājību. Kristus kļuva tik zems, un ar tādu pazemību Viņš gāja savu ceļu, ka neviens mirstīgais, lai cik zemā statusā būtu sabiedrībā, nebija Viņam līdzīgs, pat kalpi un nabagie.”

Un vēl: *“Viņš ne tikai pakļāvās cilvēkiem, bet arī grēkam, nāvei un velnam, un to visu nesa par mums. Viņš pieņēma visapkāunojošāko nāvi, nāvi pie krusta, mirdams ne kā cilvēks, bet kā tārps (Ps. 22.); jā kā arhi-kalps, kā kalps, kas ir pāri visiem kalpiem, ka Viņš zaudēja pat to labvēlību, atzinību un godu, kas pienācās tam kalpa veidam, kurā Viņš sevi bija atklājis, un ar visu to gājis bojā.”*

Jēzus ceļš uz krustu nebija nejaušība, nolemtība (tā tam bija jānotiek) vai Dieva ieprogrammēta rīcība. Tā bija Jēzus brīvā griba, Viņa izvēle. Kad Jēzus bija pie krusta, neviens nevarēja atskārst, kāpēc Viņš tur bija. Visiem likās, ka Viņš saņem pelnīto sodu par Dieva zaimošanu un pretošanos varai. Tāpat kā šodien, ja kāds seko Jēzum, var gadīties, ka to no ārpuses nevar redzēt. Tur var būt nepatīkšanas, pārpratumi un aizdomas, sākas pelēkā zona, kur lietas kļūst neskaidras, kur es varu iet uz priekšu tikai paļaujoties uz Dieva žēlastību, neko vairāk.

Pāvila citētā dziesma beidzas ar vārdiem, ka Dievs Jēzu paaugstināja un dāvināja Viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem. Šeit jau ir runa par augšāmcelšanos, ka Dievs pacēla Jēzu un deva Viņam vietu Sev blakus. Kas tas ir par vārdu, ko Dievs Viņam deva? Jēzu turpmāk godina kā Kungu, vārds, kas pienākas tikai pašam Dievam. Viņam ir pakļauta ikviena būtne, debesīs, virs zemes un zem zemes. Tātad caur Jēzu Dievs šodien valda pār mums. Viņa ciešanas, Viņa krusts un Viņa augšāmcelšanās ir Dieva mīlestības apliecinājums un reizēm arī tiesa, kuras priekšā mēs varam ieraudzīt savu vājumu un grēku.

Mēs varam jautāt, vai tik tiešām pazemība un krusts ir tas ceļš, kas ved uz dzīvību? Vai kādreiz nav labāk arī pretoties un stāties pretī ļaunumam? Ir skaidrs, ka šis ceļš var būt tikai mūsu pašu izvēle, to neviens nevar pieprasīt vai piespiest man tā rīkoties. Tomēr nevajag arī domāt, ka pazemības un pakļaušanās ceļš ir vienkārša padošanās stiprākajam. Arī šeit notiek cīņa, starp Dievu un velnu, par to, vai mīlestība uzvar ļaunumu, vai es pats kļūstu naida pilns, vai esmu ar mieru sevi atdot par liecību, ka Kristus ir uzvarējis nāvi.

Novēlu Jums svētīgu Kluso nedēļu! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 29.03.2015. /